

Talentedjacht voor papierloze wetterhounen

JANTIEN DE BOER

SUMAR De een was te tener, de ander te steil. Het ging er zaterdag streng aan toe, op de talentenjacht voor niet-geregistreerde wetterhounen in Sumar

Dick Greve, voorzitter van de fokadviescommissie voor wetterhounen, kon er in de nacht van vrijdag op zaterdag niet van slapen. Hij reist heel Nederland door, op zoek naar ongeregistreerde krullenkoppen.

„Soms krijg ik een tip van een dierenarts die een mooie wetterhoun in de praktijk heeft. Of eigenaren belten me zelf.”

Steevast komt Greve hoogstpersoonlijk naar de honden kijken. Want het ras heeft nieuw bloed nodig. Voor het eerst in ruim veertig

jaar staat het stamboek daarom weer open voor buitenstaanders. Zaterdag hield de wetterhounen-vereniging een aankeuringsdag voor verre verwanten zonder papieren.

Greve hoopte op 10 kandidaten, het werden er 23. Alle werden ze door keurmeesters nauwgezet bekeken en opgemeten. Alleen de allerbeste werden tot het officiële wetterhounen-register toegelaten.

„Kijk dat is Fien”, wijst Greve. De zwarte dame, een kleinkind van een labrador en een wetterhoun mist alleen nog de dubbele krulstaart. Verder oogt ze op en top Fries, met spierwitte tandjes in een zwarte snoet.

Fien is een nakomeling van een zogenaamd outcross-experiment. De rasvereniging kruiste twee rechte wetterhounen met een poedel

Een echte wetterhoun? Brede kop, ruige krullen en een groot hart voor de baas.

FOTO MARCEL VAN KAMMEN

en een labrador. De toevoer van nieuw bloed riep veel discussie op. Greve: „Maar kijk toch eens. Nog een

generatie erbij en de staart is ook in orde.”

Het is tijd voor Max, een dertien-

jarige stramme blauwe. Hij gromt ongemakkelijk als de keurmeesters op hem afstappen. „O nee, daar gaan we niet aan beginnen”, zegt een van de kenners. De reu sneeft al in de eerste ronde.

Wierd de Boer (87) uit Sumar kijkt toe. Hij stond aan de basis van het ras. In 1942 startte hij het register voor de wetterhounen. Het aller-mooiste van de krullenkoppen? „De rêst. In wetterhoun dy't blaft is gjin wetterhoun.” Ook mooi: „Se ha mar ien baas.” Even verderop staat Dick Greve te stralen. „De keurmeesters worden met de minuut enthousiaster.” Achterop het terrein likt Mieke Vastrick, de bazin van Max, haar wonden. Was Max is dus niet goed genoeg. „Maar weet je? Ik vind de binnenkant belangrijker dan de buitenkant.”